

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: U. R.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Az 53/2003 - 19 ze dne 20. 10. 2003,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 20. 10. 2003, č. j. 59 Az 53/2003 - 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 20. 10. 2003, č. j. 59 Az 53/2003 - 19, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 6. 2002, č. j. OAM - 191/VL - 11 - P16 - 2002, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Důvodem ke zrušení rozhodnutí stěžovatele pro vady řízení a vrácení věci k dalšímu řízení bylo, že v daném případě nebylo předvolání k pohovoru před správním orgánem žalobci řádně doručeno a nebyla tak splněna podmínka opakovaného nedostavení se žalobce k pohovoru ve smyslu § 25 písm. d) zákona o azylu pro zastavení řízení, neboť stěžovatel nerespektoval při svém rozhodování ustanovení § 24 zákona o azylu. Podle názoru krajského soudu správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, zda a jakým způsobem se stěžovatel pokusil doručit obě předvolání k pohovoru účastníka řízení do vlastních rukou podle

ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu, a proto bez splnění této podmínky nelze postupovat podle odst. 2 a odst. 3 citovaného § 24 zákona.

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost podle citovaného ustanovení s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném výkladu správně aplikovaného právního předpisu. Stěžovatel dále uvádí, že postupoval v souladu s ustanovením § 24 zákona o azylu, když předvolání k pohovorům uložil v pobytovém středisku, kde byl žalobce hlášen k pobytu. Stěžovatel mimo jiné svůj názor opírá o právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 3 Azs 3/2003, na nějž odkazuje. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: žalobce požádal dne 6. 1. 2002 o udělení azylu v P. V. L. Jako důvod žádosti uvedl, že z Běloruska odešel kvůli obavám z mafie, na území České republiky chce legalizovat svůj pobyt a jít studovat na vysokou školu. Z uvedeného přijímacího střediska odešel dne 1. 2. 2002 do P. J. Dne 13. 5. 2002 byl žalobce správním orgánem předvolán k pohovoru ve věci řízení o azylu na den 24. 5. 2002. Z důvodu, že se toto předvolání k pohovoru nepodařilo žalobci doručit do vlastních rukou, bylo uloženo v A. B. p. B. – J. a oznámení o uložení písemnosti bylo vyvěšeno na úřední desce v době od 13. 5. 2002 do 23. 5. 2002. Žalobce byl opakovaně předvolán k pohovoru na den 4. 6. 2002 přípisem ze dne 24. 5. 2002, tato písemnost byla opět uložena v A. J. a oznámení bylo vyvěšeno v době od 24. 5. 2002 do 3. 6. 2002, a to vzhledem k tomu, že se žalobce dlouhodobě nezdržoval v místě, kde byl hlášen k pobytu a místo jeho pobytu není známo. Jak vyplývá z evidenční karty doložené ve správním spisu, žalobce svévolně odešel z P. J. dne 10. 5. 2002 a vrátil se do něho dne 7. 6. 2002. Dne 8. 7. 2002 opět svévolně pobytové středisko opustil a vrátil se dne 10. 7. 2002. V záznamech evidenční karty jsou pak další údaje o pohybu žadatele o azyl, a to až po záznam o jeho svévolném odchodu dne 8. 7. 2002. Po dobu, kdy žalobce svévolně odešel z P. J., neměl správní orgán k dispozici údaj o místu jeho pobytu. Dne 5. 6. 2002 vydal správní orgán pod č. j. OAM - 191/VL - 11 - P16 - 2002 rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu z toho důvodu, že žalobce opakovaně nedbal výzev, aby se dostavil k ústnímu jednání (k pohovoru). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že o opravném prostředku žalobce rozhodl ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 příslušný Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, rozsudkem ze dne 20. 10. 2003, č. j. 59 Az 53/2003 - 19, tak, že napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu, že k zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu nebyly naplněny podmínky, neboť předvolání k pohovoru před správním orgánem žalobci nebylo řádně doručeno a nebyla tak splněna podmínka opakovaného se nedostavení žalobce k pohovoru.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 3. 12. 2003, kasační stížnost byla podána dne 11. 12. 2003, a tedy kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je přípustná, neboť byl uplatněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu kasační stížnosti, vázán jejími důvody, přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Klíčovou k posouzení Nejvyšším správním soudem je otázka splnění podmínek pro uložení výzev, aby se žalobce dostavil k pohovorům v rámci správního řízení, postupem podle § 24 zákona o azylu, když stěžovatel předvolání k pohovorům uložil v pobytovém středisku, kde byl žalobce hlášen k pobytu. Pokud by totiž tyto podmínky podávané z § 24 odst. 2 a § 24 odst. 3 zákona o azylu splněny byly, pak je nutné mít za to, že žalobce byl řádně vyzván a nedostavil-li se k pohovoru, pak stěžovatel zastavil řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu důvodně. Pokud by tyto podmínky splněny nebyly, potom by výzvy stěžovatele nebyly žalobci řádně doručeny a stěžovatel by zastavit řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu zákonně nemohl.

Podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu se písemnost, kterou se nepodařilo doručit, uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10-ti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Podle § 24 odst. 3 téhož zákona se tímto způsobem písemnosti doručují i po hodnověrném zjištění, že se žadatel o azyl dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu a místo jeho pobytu není známo.

Stěžovatel postupoval v souladu se zákonem, když podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu předvolání k pohovoru uložil v pobytovém středisku, neboť zde byl žalobce hlášen k pobytu. Předvolání bylo v souladu se zákonem vyvěšeno na úřední desce v pobytovém středisku, doručení předvolání k pohovoru proto bylo provedeno řádně. V souladu s ustanovením § 25 písm. d) zákona o azylu pak stěžovatel řízení zastavil, neboť byly splněny obě podmínky citovaného ustanovení, a to, že se žalobce opakovaně bez vážného důvodu nedostavil k pohovoru, ke kterému byl v souladu se zákonem předvolán. Tuto situaci zavinil sám žalobce, který svévolně opustil pobytové středisko, takže předvolání k pohovoru bylo podle zákona vyvěšeno na úřední desce v tomto středisku. Pokud žalobce tvrdil, že se o předvolání nedozvěděl, nelze tuto skutečnost přičíst k tíži správnímu orgánu, neboť svévolným opuštěním místa pobytu dal najevo, že se o další řízení nezajímá.

Ze shora uvedeného důvodu tedy Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 20. 10. 2003, č. j. 59 Az 53/2003 - 19, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Pokud jde o náklady řízení o kasační stížnosti, rozhodne o nich podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ve svém novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu